

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 5658/2567

บริษัท พ.โจทก์ นางสาว ด. กับพวกจำเลย

กฎหมายที่เกี่ยวข้อง ป.อ. มาตรา 352, ป.อ. มาตรา 83, ป.อ. มาตรา 91, ป.อ. มาตรา 334, ป.อ. มาตรา 335, ป.อ. มาตรา 78, ป.วิ.อ. มาตรา 218

ย่อ / หลักกฎหมาย

จำเลยทั้งสองเป็นลูกจ้างของโจทก์ โดยจำเลยที่ 1 มีตำแหน่งเป็นพนักงานขาย ส่วนจำเลยที่ 2 มีตำแหน่งเป็นผู้จัดการ จำเลยที่ 2 มีสิทธิพิเศษสามารถเข้าสู่ระบบของทุกแผนก รวมทั้งสามารถโอนสิทธิในการเข้าสู่ระบบโปรแกรมของพนักงานคนอื่นไปยังแผนกอื่นหรือไปยังคลังสินค้าอื่น ๆ ได้ จำเลยทั้งสองซึ่งมีหน้าที่จัดการดูแลและจัดการขายสินค้าของโจทก์ร่วมกันโอนสินค้าจากคลังสินค้าของโจทก์ผ่านระบบโปรแกรมที่ควบคุมการเบิกจ่ายสินค้าไปไว้ในคลังสินค้าของบริษัท ธ. และให้จำเลยที่ 1 ตัดขายสินค้าที่ถูกลักไปให้หายออกจากระบบของโจทก์ จำเลยทั้งสองจึงมีสิทธิเพียงยึดถือดูแลไว้แทนนายจ้างชั่วคราวที่ปฏิบัติหน้าที่เท่านั้น สิทธิครอบครองยังคงอยู่ที่โจทก์ การที่จำเลยทั้งสองเอาสินค้าของโจทก์ไปขายต่ำกว่าราคาที่เป็นจริงโดยทุจริต จึงเป็นการร่วมกันลักทรัพย์ของโจทก์ที่เป็นนายจ้าง หาใช่กรณีที่จำเลยทั้งสองได้รับมอบหมายจากโจทก์ให้เป็นผู้ครอบครองสินค้าของโจทก์ แล้วเบียดบังเอาเงินที่ขายสินค้าของโจทก์ไปโดยทุจริต อันเป็นความผิดฐานร่วมกันลักทรัพย์ตาม ป.อ. มาตรา 352 วรรคหนึ่ง ไม่ แม้ศาลชั้นต้นจะสั่งไม่รับฎีกาของจำเลยทั้งสองที่ขอให้ลงโทษสถานเบาเนื่องจากต้องห้ามฎีกาในปัญหาข้อเท็จจริง แต่เมื่อศาลฎีกาได้รับวินิจฉัยฎีกาของจำเลยทั้งสองในปัญหาข้อกฎหมาย ศาลฎีกาย่อมมีอำนาจที่จะพิจารณาว่าศาลอุทธรณ์ภาค 4 ลงโทษจำเลยทั้งสองเหมาะสมหรือไม่ เพียงใด และเห็นสมควรลงโทษจำเลยทั้งสองเบาลงได้

คำพิพากษา

โจทก์ฟ้องขอให้ลงโทษจำเลยตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 83, 91, 334, 335 ศาลชั้นต้นได้ไต่สวนมูลฟ้องแล้วเห็นว่าคดีมีมูล ให้ประทับรับฟ้อง จำเลยทั้งสองให้การรับสารภาพ ศาลชั้นต้นพิพากษาว่า จำเลยทั้งสองมีความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 335 (7) (11) (ที่ถูกวรรคสองด้วย) ประกอบมาตรา 83 การกระทำของจำเลยทั้งสองเป็นความผิดหลายกรรมต่างกัน ให้ลงโทษทุกกรรมเป็นกระทงความผิดไป จำคุกกระทงละ 5 ปี รวม 2 กระทง เป็นจำคุกคนละ 10 ปี จำเลยทั้งสองให้การรับสารภาพเป็นประโยชน์แก่การพิจารณา มีเหตุบรรเทาโทษ ลดโทษให้กระทงละกึ่งหนึ่งตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 78 คงจำคุกจำเลยทั้งสองกระทงละ 2 ปี 6 เดือน รวม 2 กระทง เป็นจำคุกคนละ 4 ปี 12 เดือน คำขออื่นให้ยก จำเลยทั้งสองอุทธรณ์ ศาลอุทธรณ์ภาค 4 พิพากษายืน จำเลยทั้งสองฎีกา ศาลฎีกาวินิจฉัยว่า มีปัญหาที่ต้องวินิจฉัยตามฎีกา ข้อกฎหมายของจำเลยทั้งสองเฉพาะที่ศาลชั้นต้นมีคำสั่งรับมาว่า การกระทำของจำเลยทั้งสองเป็นความผิดฐานร่วมกันลักทรัพย์ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 352 หรือไม่ โดยจำเลยทั้งสองฎีกาอ้างว่า พยานหลักฐานโจทก์ในชั้นไต่สวนมูลฟ้องรับฟังได้ว่า การกระทำของจำเลยทั้งสองไม่ใช่การลักทรัพย์ แต่เป็นการเบียดบังเอาทรัพย์สินของโจทก์คือการยกยอกเงินที่ขายสินค้าของโจทก์ได้นั้น เห็นว่า ความผิดฐานลักทรัพย์ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 352 ต้องปรากฏว่าผู้กระทำความผิดเป็นผู้ครอบครองทรัพย์สินซึ่งเป็นของผู้อื่น หรือซึ่งผู้อื่นเป็นเจ้าของรวมอยู่ด้วย แล้ว

เปิดเผยเอาทรัพย์สินนั้นเป็นของตนหรือบุคคลที่สามโดยทุจริต สำหรับคดีนี้ข้อเท็จจริงได้ความตามคำฟ้องและตามทางไต่สวนพยานโจทก์ว่า จำเลยทั้งสองเป็นลูกจ้างของโจทก์ โดยจำเลยที่ 1 มีตำแหน่งเป็นพนักงานขาย ส่วนจำเลยที่ 2 มีตำแหน่งเป็นผู้จัดการของโจทก์สาขา จังหวัดกาฬสินธุ์ ตามวันและเวลาเกิดเหตุตามฟ้อง จำเลยที่ 1 ร่วมกับพนักงานอื่นของโจทก์เบิกสินค้าประเภทบัตรเติมเงินโทรศัพท์ และโทรศัพท์เคลื่อนที่หลายรุ่นหลายยี่ห้อหลายรายการของโจทก์จากคลังสินค้าหลักของโจทก์และรับสินค้าดังกล่าวมาเพื่อเสนอขายให้แก่ลูกค้าของโจทก์ โดยผ่านระบบโปรแกรมจีทีโมบาย (GT - Mobile) ซึ่งเป็นระบบควบคุมการเบิกจ่ายสินค้า การโอนสินค้าและจำหน่ายสินค้า ซึ่งพนักงานของโจทก์รวมทั้งจำเลยทั้งสองจะมีรหัสผ่านเป็นของตนเอง แต่จำเลยที่ 2 มีสิทธิพิเศษตำแหน่งผู้จัดการที่สามารถเข้าสู่ระบบของทุกแผนก รวมทั้งสามารถโอนสิทธิในการเข้าสู่ระบบโปรแกรมของพนักงานคนอื่นไปยังแผนกอื่นหรือไปยังคลังสินค้าอื่น ๆ ได้ แล้วจำเลยทั้งสองร่วมกันเอาทรัพย์สินดังกล่าวของโจทก์ไป โดยจำเลยทั้งสองได้โอนสินค้าดังกล่าวทางระบบโปรแกรมจีทีโมบาย (GT - Mobile) จากคลังสินค้าของโจทก์ไปในคลังสินค้าของบริษัท ธ. ซึ่งไม่ใช้งานแล้ว จากนั้นจำเลยที่ 2 อาศัยสิทธิตำแหน่งผู้จัดการสาขาโยกย้ายแก้ไขสิทธิของจำเลยที่ 1 ไปยังคลังสินค้าของบริษัท ธ. ที่ได้รับโอนสินค้าไปเพื่อให้จำเลยที่ 1 เข้าไปรับโอนสินค้าของโจทก์ดังกล่าว และจำเลยที่ 1 ทำการเปิดบิลขายสินค้าของโจทก์ในนามบริษัท ธ. ในราคาต่ำกว่าราคาที่แท้จริงโดยใช้ชื่อร้าน ส. โดยไม่ได้มีการซื้อขายกันจริง เพื่อตัดขายสินค้าที่ถูกลักไปให้หายออกระบบและเพื่อปกปิดมิให้โจทก์ตรวจสอบได้ ซึ่งเป็นการใช้กลวิธีในการลักสินค้าของโจทก์ให้เป็นผลสำเร็จแล้วทุจริตนำเงินค่าสินค้านั้นไป จำเลยทั้งสองซึ่งเป็นลูกจ้างของโจทก์ ที่มีหน้าที่ในการจัดการดูแลสินค้าและจัดการขายสินค้าของโจทก์ จำเลยทั้งสองจึงมีสิทธิเพียงยึดถือดูแลไว้แทนนายจ้างชั่วคราวที่ปฏิบัติหน้าที่เท่านั้น สิทธิครอบครองยังคงอยู่ที่โจทก์ การที่จำเลยทั้งสองเอาสินค้าของโจทก์ไปขายต่ำกว่าราคาที่แท้จริงโดยทุจริต จึงเป็นการร่วมกันลักทรัพย์ของโจทก์ที่เป็นนายจ้างแล้ว หาใช้กรณีที่จำเลยทั้งสองได้รับมอบหมายจากโจทก์ให้เป็นผู้ครอบครองสินค้าของโจทก์ แล้วเปิดเผยเอาเงินที่ขายสินค้าของโจทก์ไปโดยทุจริต อันเป็นความผิดฐานร่วมกันยักยอกตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 352 วรรคหนึ่ง ไม่ เมื่อจำเลยทั้งสองให้การรับสารภาพตามฟ้อง ข้อเท็จจริงจึงฟังได้ว่า จำเลยทั้งสองกระทำความผิดฐานร่วมกันลักทรัพย์ที่เป็นของนายจ้างตามมาตรา 335 (7) (11) วรรคสอง ตามฟ้องแล้ว ที่ศาลชั้นต้นพิพากษามานั้นชอบแล้ว ศาลฎีกาเห็นฟ้องด้วย ฎีกาของจำเลยทั้งสองฟังไม่ขึ้น ส่วนที่จำเลยทั้งสองฎีกาขอให้ลงโทษสถานเบาขึ้น แม้ศาลชั้นต้นจะสั่งไม่รับฎีกาข้อนี้ของจำเลยทั้งสองเนื่องจากเป็นฎีกาในปัญหาข้อเท็จจริง ต้องห้ามตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 218 วรรคหนึ่ง ก็ตาม แต่เมื่อศาลฎีกาได้รับวินิจฉัยฎีกาของจำเลยทั้งสองข้ออื่นในปัญหาข้อกฎหมาย ศาลฎีกาย่อมมีอำนาจที่จะพิจารณาดูด้วยว่าโทษที่ศาลอุทธรณ์ภาค 4 ลงโทษแก่จำเลยทั้งสองเหมาะสมหรือไม่ เพียงใด เห็นว่า แม้การกระทำความผิดของจำเลยทั้งสองเป็นเรื่องร้ายแรง เนื่องจากจำเลยทั้งสองเป็นลูกจ้างของโจทก์ซึ่งได้รับความไว้วางใจจากโจทก์ให้ปฏิบัติหน้าที่ ร่วมกันลักทรัพย์ของโจทก์ที่เป็นนายจ้างคิดเป็นค่าเสียหายทั้งสิ้น 2,360,630 บาท แต่จำเลยทั้งสองได้พยายามบรรเทาผลร้าย โดยจำเลยที่ 1 ชำระเงิน 130,000 บาท และจำเลยที่ 2 ชำระเงิน 20,000 บาท แก่โจทก์ รวมเป็นเงิน 150,000 บาท แม้เป็นจำนวนไม่มากนักเมื่อเปรียบเทียบกับความเสียหายที่โจทก์ได้รับก็ตาม แต่การที่ศาลอุทธรณ์ภาค 4 พิจารณายืนตามศาลชั้นต้นให้ลงโทษจำคุกจำเลยทั้งสองทุกกระทงความผิดรวม 2 กระทง กระทงละ 5 ปี มานั้น หนักเกินไป ศาลฎีกาเห็นสมควรลงโทษจำเลยทั้งสองให้เบาลง

กว่านี้ พิพากษาแก้เป็นว่า ให้ลงโทษจำคุกจำเลยทั้งสองคนละ 3 ปี รวม 2 กระทั่งลดโทษให้กระทัง
ละกึ่งหนึ่งตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 78 แล้ว คงจำคุกกระทังละ 1 ปี 6 เดือน รวม 2
กระทัง เป็นจำคุกคนละ 2 ปี 12 เดือน นอกจากนี้แก้ให้เป็นไปตามคำพิพากษาศาลอุทธรณ์ภาค 4

องค์คณะ

วาสนา อัจฉรานุวัฒน์ · นพดล คชรินทร์ · อาทิตย์ ออกเวหา

ข้อความคำพิพากษาเป็นของศาลฎีกา · ที่มาของข้อมูล: deka.supremecourt.or.th · <https://www.thaideka.online/deka/5658/2567>